

ZONDAG 17

Het nut van de opstanding van Christus

Psalm	71:10 en 17
Lezen:	1 Kor.15:1-28
Psalm	96:1, 2, 3 en 4
Psalm	72:2 en 3
Psalm	16:6

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 17 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 45: Wat nut ons de opstanding van Christus?

Antwoord: Ten eerste heeft Hij door Zijn opstanding den dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworven had, kon deelachtig maken.

Ten andere worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven.

Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand onzer zalige opstanding.

Deze afdeling handelt dus over: Het nut van de opstanding van Christus:

1. Als onze rechtvaardiging voor God
2. Als bron van een nieuw leven
3. Als waarborg voor onze eeuwige zaligheid

De vorige drie Zondagen hebben wij met u gehandeld over de trappen van Christus' vernedering, waarin wij Hem zagen als de Schuldenaar aan het goddelijk recht, in de drie volgende Zondagen, 17, 18 en 19, zien we Christus in de trappen van Zijn verhoging, als de Vrijgesprokene door het recht van God. Er zijn twee verhoudingen, ten opzichte van het recht van God, schuldig- òf vrijverklaard. In de vorige Zondagen zagen we Hem al dieper en dieper indalen in de nood, waarin Hij gekomen was, stervende de vervloekte kruisdood, nederdalende in de hel. Maar nu begint Zondag 17 met het nut van Zijn opstanding. Hier gaat de onderwijzer dus verder. Met de verhoging van Christus wordt de buit uitgedeeld, die Hij in de vernedering, in Zijn bittere strijd verdiend had. Nu gaat Hij, als de verhoogde Christus, aan Zijn wederhorig kroost uitdelen. U kent de trappen van verhoging wel: de opstanding, de hemelvaart, het zitten aan de rechterhand Gods en straks Zijn wederkomst. Het meeste is al geschied. Drie trappen zijn er door Hem

betreden, de laatste wacht nog: Zijn wederkomst ten oordeel. Het grote heilsfeit, waarnaar de kerk nog uitzielt.

Alles is gebeurd, het is Kerstfeest, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren geweest. Eén dag wacht nog, namelijk Zijn wederkomst ten oordeel. Dan zal Hij voor het aangezicht van de ganse aarde als de Triomfator, komende op de wolken, gezien worden. Hier wordt Hij, als zodanig door Zijn kerk aanschouwd in het geloof. In de hemel bewijst Hij Zich reeds Overwinnaar te zijn voor het aangezicht Zijner engelen en volmaakt rechtvaardigen. Maar de wereld, die Hem niet kent, weet van Hem niet als de opgestane en overwinnende Triomfator. Die eert Hem als zodanig niet, dat wacht nog. Straks zal alle knie zich voor Hem buigen, dergenen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, zegt de apostel (Filip.2:10). Dan zullen dus gezaligden en verdoemden; engelen en duivelen, hun knie voor Koning Jezus buigen. De één gewillig en met blijdschap en de ander al tandenknersend, handenwringend en wenende, maar alle knie zal zich eenmaal buigen voor deze Triomfator. Kom, dat wij het dan nu mochten doen, in dit leven, eer we sterven en gedwongen worden door Zijn ijzeren scepter. Laat ons dan nu door Zijn Vaderhand ons laten leiden, ons laten brengen onder Zijn zacht juk, Zijn vredescepter, die Hij nu nog toereikt. Zien we daartoe het grootste nut, wat de kerk van Christus verkregen heeft, door de opstanding van Jezus Christus.

De onderwijzer gaat ons niet vermoeien met allerlei bewijzen bij te brengen, dat Jezus waarlijk opgestaan is. Hij gaat er van uit, dat het alzo is. Hij vraagt: wat nut ons de opstanding? Het is een vaststaand feit, daarover gaan we niet twisten, daar zijn de bewijzen te veelvuldig voor. Maar, wat heb ik daar nu eigenlijk aan, dat eenmaal in de stille hof engelen kwamen, die de steen van het graf hebben weggewenteld? Dat de Zoon van God uit de doden opstond en Hij zich heerlijk betoonde de Overwinnaar te zijn van dood en graf? Wel, in de eerste plaats: Hij heeft door Zijn dood en opstanding de dood overwonnen! Die koning der verschrikking. Ieder mens haakt naar het leven. De satan, hoewel hij een leugenaar is en ook hierin gelogen heeft, heeft eenmaal gezegd: Huid voor huid, en al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven.(Job 2:4). Daarin is hij ook een leugenaar, want dat is niet waar. Christus heeft Zijn leven niet liefgehad en ook de martelaren hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe en al Gods kinderen, als ze door Gods genade buigen onder het recht van God, hebben hun leven niet lief tot de dood toe. De satan is altijd een leugenaar; maar toch is er een drang in het hart van elk mens naar het leven. Zelfs het redeloos dier vecht voor zijn leven, dat heeft God zo geschapen. Er kan een ziekelijke zucht zijn tot de dood. Ook wel in het hart van Gods kinderen, wanneer ze de strijd niet meer aankunnen en de tegenheden zo groot worden, dat ze zeggen: Ach Heere, laat me maar sterven, geef me maar een beetje liefde in mijn hart en neem me dan maar weg. Maar, dat is niet de rechte begeerte om ontbonden te zijn en met Christus te zijn. Dat is een onverenigd zijn met de weg die God met ons houdt. Dat is ten diepste eigenlijk ongelooft.

We vertrouwen het dan niet verder aan God toe. Doch er kan ook een recht verlangen zijn om bij Christus te mogen zijn, maar dan is het kenmerk daarvan de totale onderwerping aan de wil van God. Niet mijn wil, maar Uw wil geschiede! Zoals de apostel wel wenste ontbonden te zijn en met Christus te zijn. Maar, zegt hij, om uwentwil is het nuttiger dat ik blijf, Gods wil geschiede. O, was die dood er maar niet, met dat gericht op de achtergrond. Hoe vrolijk zou dan toch ons leven zijn. Ik denk, dat de kerk dan niet zo vol zou zijn, als de dood er niet was en het gericht op de achtergrond niet wenkte. Die dood knaagt aan de wortel van ons geluk. En nu komt God ons vertellen door de onderwijzer, dat de dood er niet meer is, voor al degenen, die in Christus Jezus zijn. De Heere zegt het ons hier heel eenvoudig. Wilt ge leven en blijdschap en vreugde bezitten, die de wereld niet kent? Wel, Ik verkondig u het leven. Jezus is opgestaan, de dood is niet meer. Christus is opgestaan. Hij, Die drie dagen en drie nachten in het hart der aarde was, kon van de dood niet gehouden worden.

Hij moest opstaan! Omdat Hij aan Gods recht genoeg gedaan had, kon God Hem niet langer gevangen houden, maar moest Hij haastig Zijn bode afzenden om de steen van het graf af te wentelen. En daar zit de bode des levens op de steen des doods, die kille steen, die het graf toesloot, en nu door de hand van de engel is weggerold. De steen, die nooit meer door iemand voor het graf zal worden geschoven. Christus is opgestaan, de aarde verheugde zich erin. De aarde beefde, de steenrotsen spleten, de aarde schudde aanvankelijk het juk der zonde van zich af en het schepsel hield aanvankelijk op met zuchten. Nee, niet volmaakt, we weten het wel dat de apostel zegt, dat het ganse schepsel nog steeds zucht, maar dan zuchten ze naar de volkomen verlossing, naar het einde, naar de overwinning. Maar hier is het begonnen, dat de wolf met het lam verkeerde en de luipaard bij de geitenbok nederligt. Een klein jongskens zal ze drijven en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van de basilisk (Jes.11:6-8). Hier is het begonnen, toen Christus uit het graf verrees, nadat Hij had uitgeroepen: Het is volbracht. Hij, de Levensvorst heeft overwonnen. Wat was er nog te zien op de avond van Zijn sterven? De top van Golgotha is leeg, de mensen zijn naar huis, de soldaten zijn terug naar de kazerne. Niemand is er meer. Alles schijnt afgedaan. Wie denkt er nog aan de gestorven Nazarener? Een enkeling sprak nog over Hem en over de tekenen, die Zijn dood vergezelden. Wie is bij Hem gebleven? Zelfs Zijn beminden zijn gevloeden. Het leek of de dood Hem voorgoed in zijn kaken opgesloten had, alsof Hij nooit meer zou opstaan. Maar juist dan, toen satan meende te triomferen, waar hij meende God de doodsteek te hebben toegebracht, daar heeft hij zichzelf van het leven beroofd. Daar heeft satan doordat hij zijn angel stak in het heilig lichaam en in de smetteloze ziel van Jezus Christus, zichzelf doodgestoken. Zoals het insect zich doodsteekt doordat hij zijn angel kwijtraakt, zo heeft ook hier de dood □ zich doodgestoken □ in Christus. En doordat satan Christus doodde door zijn giftige angel in het heilig lichaam van Jezus te steken, zo heeft hij

zichzelf van alle macht beroofd.

Want, toen Christus betaald had, bleef er geen overtreding meer over en kon God niet anders dan Zich met Zijn volk verzoenen, en zou Sion weer opstaan uit het graf der zonde. De dood van Christus was niet iets wat Hij onderging, maar: wat Hij deed. Het was een daad. Jezus gaf Zijn ziel in de hand van Zijn Vader.

Dat is bij ons geheel anders. Onze dood is geen daad van ons, want wij ondergaan de dood, wij geven ons leven niet in de dood, maar wij moeten het afleggen. Het wordt ons afgenomen. Christus heeft Zijn leven gegeven. Hij reikte het in de hand van Zijn Vader over. Hij is gestorven, maar ook opgestaan en in die opstanding heeft Hij de dood overwonnen, opdat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood verwierf, kan deelachtig maken. Hij stierf niet voor Zichzelf en stond niet op voor Zichzelf. Hij deed het in de plaats der Zijnen. Wij gingen dus in Hem de dood in. Wij zijn met Hem aan het kruis geslagen. Wij zijn met Hem in de hel geweest, maar we zijn ook met Hem opgestaan. We hebben het leven verkregen in de Middelaar Gods en der mensen. Ja, zegt ge, daar begrijp ik niets van, dat is duister voor mij, want als Jezus nu opgestaan is, waarom moeten wij dan ook nog sterven? Wie redt zijn ziel van het graf?

Is het lot van de mensenkinderen niet één? Delen we allen niet in het graf? Bedenk, dat de dood van Gods kinderen geen betaling is, geen straf meer. Het is slechts de schaduw des doods, welke we onderworpen zijn. Want zegt de apostel niet, in 1 Thessalonicensen 4:14; Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, alzo zal ook God degenen die ontslapen zijn, in Jezus weder brengen met Hem. Want indien wij geloven, dat Jezus gestorven is en opgestaan, dan zal God ook degenen, die ontslapen zijn in Jezus, weer doen opstaan. Wij sterven niet meer, wij ontslapen. 's Avonds aan het eind van de dag, na een moeitevolle strijd. Nadat er veel strijds gestreden en veel leeds geleden is, gaan we rusten in de nacht om in de morgenstond weer op te staan. Wij ontslapen, wij sluimeren een ogenblik in, in Jezus, zegt de apostel. En God zal ons met Hem wederbrengen. Daar is dus geen dood meer. De rust van Gods kinderen in het graf is ook door Christus verworven. Als u in het duistere, kille graf blik, dan is de dood eruit weggenomen. De engelen hebben eens gezegd tegen de vrouwen: Komt herwaarts, ziet de plaats, waar de Heere gelegen heeft (Matth.28:6). Met andere woorden: vreest toch niet, het graf heeft zijn verschrikking verloren, want Hij is er niet meer, Hij heeft de dood verslonden en Hij is opgestaan. Nu gaat Hij ons de gerechtigheid, die Hij door Zijn dood ons verworven had, deelachtig maken, zegt de onderwijzer.

Daar moet u vooral erg in hebben. Want, al had Hij nu in Zijn sterven, in de plaats van Zijn volk, genoeg gedaan aan het recht Gods, wanneer Hij niet meer gedaan had, dan zouden we toch nog eeuwig omkomen. Dat bewijst ons leven wel, want wie vraagt er naar God, wie zoekt er de Heere, wie is het om Zijn sterkte en Zijn verlossing te doen? Dwalen wij niet allen als schapen op

de aarde? Hoe moeten wij dan die gerechtigheid van Christus tot de onze maken? Hoe kunnen wij dan ooit door Zijn genade het leven verkrijgen, als er niemand is, die naar die grote Zoon van David vraagt? O, daar heeft God voor gezorgd! Niet alleen in de staat van Zijn vernedering genoeg gedaan aan Gods recht, maar ook als de opgestane Heere, de macht en kracht ontvangen van de Vader om een Bedienaar van het verbond te zijn. Ja, Hij gaat ook die verworven zaligheid ons deelachtig maken. De hogepriester onder het oude verbond droeg de namen van de twaalf stammen Israels op zijn schouders; de stenen, die in de efod waren ingelegd. Hij droeg ze ook gegraveerd in de borstlap, die aan de efod was vastgehecht en die nooit van elkaar gescheiden mochten worden. Want, zo zegt de Heere met nadruk: en de borstlap zal van de efod niet afgescheiden worden (Ex.28:28b). Zien we dan de efod, als het dragen van Zijn volk op de schouders als het verwerven van de gerechtigheid door Hem, voor Zijn volk; de borstlap zien we, als toepassing van die verworven gerechtigheid voor de Zijnen, die Hij op Zijn hart draagt, telkens, als Hij voor het aangezicht Zijns Vaders ingaat in het binnenste heiligdom. O, wat een woord van ontzettend grote betekenis, van troost, en van grote blijdschap, dat God nu juist dat woord, dáár gesproken heeft: En de borstlap zal van de efod niet afgescheiden worden! Met andere woorden: Gij volk, dat zelf maar niet die gerechtigheid kan aangrijpen; dat al dieper en dieper in uw ellende indaalt. O, die God, Die voor u de zaligheid verwierf, Hij zal ze ook toepassen. Die Jezus, Die Zich heeft doodgeliefd voor de Zijnen, Hij zal met Zijn eigen hand die gerechtigheid ook toebrengen. Hij zal ze u deelachtig maken. Hij, Die het recht herstelde, kwam uit de golven op, met de buit in Zijn handen omklemd. Hij kwam de poort der gerechtigheid binnen als de grote Triomfator, Die Overwinnaar was over dood en graf, Hij zal de gerechtigheid toepassen. O, denk eens aan het hert uit Psalm 42. Hoe zal het ooit bij die waterstromen kunnen komen, waar de ziel naar hijgt met een sterk verlangen, waar het hart uitroept en schreeuwt naar de levende God? Zal hij daar, in de vallei van ootmoed, de wateren des levens kunnen bemachtigen? Hoe zal een van God vervreemd mensenkind de hand durven leggen op het hoofd van Jezus Christus? O, daar zal God voor zorgen. Hij zal het deelachtig maken. Hij heeft de maaltijd bereid, maar de genoden wilden niet komen. Wat zal Hij doen? Hij zal Zijn knechten uitzenden, die de genoden zullen binnendragen, die kreupelen, blinden, verminkten en naakten. Zij zullen de blinden tot ogen zijn, en hen bij de hand nemen; en de verminkten en de kreupelen zullen gedragen worden, opdat ze zullen aanzitten aan de ronde tafel van de bruiloft van het Lam.

Hoe doet Hij dat? Wel, Hij schenkt ons het leven, want wij worden door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Dat is dus het nut van de opstanding van Christus: dat wij ook opstaan. Ja, niet straks, niet alleen straks, wanneer Jezus komt op de wolken des hemels. Nee, willen wij die opstanding der doden kunnen verwachten, dan is het noodzakelijk, dat we hier reeds met Hem opgestaan zijn uit het graf der zonde.

Ten andere, zegt de onderwijzer, worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Wanneer doet de Heere dat? Dat doet Hij in de wedergeboorte, wanneer God Zijn Geest uitzendt, Die in ons hart indaalt, in dat uur der minne. Een blijk van Gods welbehagen, wanneer Hij langs ons voorbij gaat, gelijk eenmaal langs het kind, dat geworpen was op het vlakke van het veld en dat vertreden was in het geboortebloed tot een afschuw en een gruwel voor ieder die het voorbijging. Zo gaat God dan ook ons voorbij en in het voorbijgaan komt Hij tot ons en spreekt tot ons: Leef, ja leef, en die zo Zijn stem gehoord hebben, die zullen leven. Kom, zegt ge, verklaar dat eens iets nader. Want de Heere roept toch niet van de hemel: Leef? We hebben Zijn stem nog nooit gehoord. Hoe kan ik dat dan weten of ik ook met Hem ben opgewekt tot een nieuw leven? Er staan in Gods Woord zeer duidelijke kenmerken, waaraan ge weten kunt, of gij ook het nieuwe leven deelachtig bent, of ge met Christus zijt opgewekt. Want, wanneer die Heilige Geest in ons wonen komt in het uur der wedergeboorte, dan maakt Hij ons Christus met al Zijn weldaden deelachtig. Dat gebeurt in de levendmaking. Dan komen we rein en vlekkeloos voor een heilig God te staan. Dat wil niet zeggen, dat we aanstonds kunnen roemen en verblijd zijn in de verlossing, die ons deelachtig geworden is. Maar, in feite heeft daar een staatsverwisseling plaats. Daar komen we uit de dood in het leven. Uit de duisternis in het licht. Dan worden we van kinderen des toorns, medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods. Er kan geen groter wonder in je leven gebeuren, dan van dood levend gemaakt te worden. Wanneer dat heeft plaatsgehad, dan zal God u verder alle dingen, met Christus, schenken. Waar Hij Zijn Zoon u gegeven heeft en geeft in het uur der wedergeboorte, dan heeft Hij u ook daarmee het eeuwige leven gegeven, wat Hij Zijn Zoon gegeven heeft als loon op Zijn Middelaars arbeid. Wanneer de Heilige Geest ons geschonken wordt, komt er aanstonds een kennen van onszelf. Waar die Geest ons verstand verlicht en ons de duisternis doet zien, die in ons is, ontdekt dat licht ook God aan ons, zoals Hij is in Zijn heilige deugden en in Zijn dienenswaardigheid, in Zijn vlekkeloze heiligheid en in Zijn goddelijke rechtvaardigheid. God ontdekt Zich aan ons, zoals Hij is. Ook als een vriendelijk Vader en een trouwe God, Die over ons Zijn lankmoedigheid geopenbaard heeft vanaf het uur van onze geboorte. Dan schenkt God ons ook het geloof om het Woord van God te gaan geloven, dat Hij niet alleen toornen zal over doodslagers, hoereerders en dieven, maar ook om te geloven, dat er een weg ter ontkoming bij God is. We geloven, dat er bij Hem vriendelijke ogen en milde handen zijn. Zie, dat zijn de eerste tekenen van dat vernieuwde leven. Die opstanding van Christus is ook de bron van het nieuwe leven, dat tegenover het oude leven staat. Het oude leven heeft de zonde en de wereld lief. Het wil hier blijven leven. Onderzoek je hart maar eens. Zou je altijd wel hier willen blijven, ook al zou je nooit in de gemeenschap met God kunnen komen en nooit iets van die vreugde in God beleven? Altijd maar hier willen blijven, zonder je ooit eens te verheffen boven het aardse? Dan ken je het nieuwe leven nog niet. Dat oude leven heeft

misschien veel deugden en aangenaamheid, waar de wereld van zegt: het is een mens die niet van gaven en deugden ontbloot is. Het kan soms tot beschaming zijn van degenen die het nieuwe leven van God ontvangen hebben.

Maar het is door de algemene goedheid Gods, dat je nog geen beest geworden bent. Het is geen vrucht van wat je overgehouden hebt na de val. Want we zijn haters geworden van God en van onze naaste. Het nieuwe leven heeft een andere oorsprong. Dat is een opgewekt worden zoals iemand, die uit de dood wordt opgewekt. En wanneer we nu ons natuurlijk verdorven leven nog leven, dan zijn we dood in de zonden en misdaden. Maar zijn we door de Heilige Geest opgewekt en vernieuwd, dan gaan we willen wat God wil; dan krijgen we lust om in al de geboden des Heeren te wandelen.

Ten andere, worden ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Dezulken, die dat nieuwe leven in de aanvang deelachtig zijn, vrezen menigmaal, dat ze nog in het oude leven leven. Wanneer ze het oude leven in zich zo krachtig voelen woelen. Wanneer ze zichzelf zo ongelijkvormig zien aan de heilige wet van God. Neem het maar eens uit uw dagelijks leven; wanneer je je zo'n slechte man voelt voor je vrouw en zo'n slechte vader voor je kinderen. Wanneer je maar geen moeder kan zijn voor je gezin. Als je ziet, dat je als kind maar niet beantwoordt aan de liefde van je ouders en je je zo ongelukkig gevoelt onder de last van je zonde en de verhouding tot God er maar niet beter op wordt en je bidden niet inniger wordt en je klagen maar niet ernstiger, dan vrees je dat alles nog op de dood zal uitlopen. Dat alles nog nabijkomend werk geweest zal zijn. 't Is waar, zo kunt ge menigmaal geschud worden. Vele voorbeelden zijn er in het Woord van God van Gods oprechte kinderen, wanneer de drukkingen des Heeren op hun ziel waren en hun voeten schier waren uitgegleden. Wanneer je ziet op de voorspoed van degenen die God niet vrezen, want er zijn geen banden tot de dood toe, en hun kracht is fris. Zij zijn niet in de moeite als andere mensen en worden met andere mensen niet geplaagd. Daarom omringt hen de hovaardij als een keten en het geweld bedekt hen als een gewaad (Ps.73:4-9). Ze gaan de inbeelding des harten te boven, wanneer hun mond twist tegen de hemel en hun tong wandelt op de aarde.

Wanneer het schijnt, dat zij hun berg in eeuwigheid hebben vastgezet en onze bestraffing er iedere morgen is. Telkens als de zon opgaat, dan is er leed en kruis en de tegenheden des Heeren zijn vele. O, dan kunnen we dikwijls niet zien, dat het uit Zijn Vaderhand ons toekomt, wanneer er harde gedachten ten opzichte van God, tegen onze wil, in ons hart opborrelen en de satan het ons toeroept: Zie toch eens, je hebt geen heil bij God, wat zult gij langer op de Heere hopen? De dag is gedaald, de avond is gekomen en nog ben je niet verlost. O, 't is waar, dan kan het menigmaal benauwd wezen in het bestreden gemoed. Toch, waar dit nieuwe leven geplant is, daar blijft het. Het mag onder de as der verdorvenheden verborgen liggen, het mag zo zijn, dat we zijn als een gekrookt riet en als een rokende vlaswiek. Maar hieraan kunt gij het

nieuwe leven toch kennen, ook al ligt het onder de as van kommer en zorg, zonde en vertwijfeling, dan is en blijft er toch altijd in het binnenste een roepen en zuchten om eruit verlost te worden. Er is altijd nog een stille hoop op God, dat Hij ook mijn druk eens zal verwisselen in geluk. Al weten we dan niet, hoe het gebeuren moet en al kunnen we dan niet zien, hoe we ooit nog uit die oceaan van ellende zullen opkomen en al denken we dan menigmaal te verdrinken in de golven van de verzoeking, er is toch altijd iets wat heimelijk op de Heere hoopt.

Wij, die wedergeboren zijn, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden (1Petr.1:3). O, dan kan het zijn, zoals het was bij Petrus, toen hij zijn meester tot driemaal toe verloochend had en hij uitging en bitterlijk weende. Toen hij hoorde, dat zijn Heere en God gestorven was en hij het nooit meer goed kon maken. Waar Petrus in zijn klacht dreigde weg te zinken, daar is Hij hem verschenen op de Paasmorgen en nu roept Petrus ervan uit: Wij, die wedergeboren zijn tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden. Hij is ook van Simon gezien. Dat heeft hij uitgejubeld: mij de grootste der zondaren. Hier is een levende hoop in Hem, voor Petrus, die door de nacht der zonde onderging. Hij dacht, dat ook Jezus was ondergegaan in de nacht van ellende. Hij heeft een levende hoop ontvangen, want Hij heeft hem opgezocht in de diepte van zijn ellende en heeft tot hem gesproken. En al staat er dan niet woordelijk, wat Jezus tot Simon gezegd heeft, toch weten we, wat Jezus tot hem gesproken heeft. Hij, Die mildelijk geeft en nooit verwijt.

Hij heeft Zich slechts laten zien, als de opgestane Levensvorst met de tekenen der overwinning in Zijn handen en toen heeft Petrus zich weggeweend vanwege zijn verloochening. Toen heeft hij het opnieuw uitgeroepen: Heere, ga uit van mij; want ik ben een zondig mens (Luk.5:8). Doch niet alleen tot rechtvaardigmaking, maar ook tot heiligmaking, is Christus gegeven. Die vernieuwing des levens is ook een gave van God. Zoals de rechtvaardigmaking een gave is, zo is ook de heiligmaking een gave. Met dit verschil, dat de rechtvaardigmaking plaats heeft buiten ons, zegt Hellenbroek zo treffend en de heiligmaking heeft plaats in ons. In de rechtvaardigmaking veranderen we niet van binnen. Dat gebeurt in de heiligmaking, dat heeft in ons binnenste plaats. In de rechtvaardigmaking verandert onze staat en gaan we dus over vanuit de dood in het leven. Onze rechtsverhouding met God verandert! In de rechtvaardigmaking zien we, wat Christus vóór ons gedaan heeft en in de heiligmaking beleven we, wat Christus ín ons doet. Hij gaat ons namelijk vernieuwen van dag tot dag. Want het is onmogelijk, dat iemand die de vergeving van zijn zonden heeft ontvangen, dat deze nog zijn vorige oude leven blijft leven.

Calvijn zegt: Die de rechtvaardigmaking van de heiligmaking afscheidt, die scheurt het lichaam van Christus in tweeën. Het is onmogelijk verzoening der zonden ontvangen te hebben in de staatsverwisseling bij God, en het niet te openbaren in een nieuw leven. Ik roep het volk van God op tot getuige. Zegt

het zelf: toen de Heere u met Zijn licht kwam te verlichten, telkens weer opnieuw, kon u toen nog zondigen? Waren u de zonden niet bitterder dan de dood? Wat is het beste middel om aller zonden vijand te zijn en deze af te sterven?

Was het niet de overdenking van uw rechtvaardigheid in het bloed en het lijden van Jezus Christus? Is er een beter middel tot genezing van onze door de zonden verwonde ziel, dan het bloed van Christus? Die waarlijk iets beleeft van de rechtvaardigheid die in Christus is; die het volk des Heeren eigen is, die zal ook in een nieuw godzalig leven gaan wandelen. Of met andere woorden: als de Heere tot mij zegt: Ik zal de zonden niet meer gedenken, dan ga ik er aan gedenken, zo zegt Erskine. Als de Heere zegt: Ik heb al je zonden achter Mijn rug geworpen, dan ga ik ze voor God belijden. De heiligmaking is de vrucht van de rechtvaardigmaking. Hoe meer we op Hem zien, Die voor ons het leven verwierf, de dood doodde en uit het graf opstond, hoe groter de smart over de zonde wordt, maar ook zoveel te inniger zullen we zuchten om nu voortaan in Zijn armen te mogen leven en aan Zijn hand geleid te worden. Dan is er niet alleen de "lijdelijke" heiligmaking, zoals we die voorwerpelijk in Christus deelachtig zijn, dat wil zeggen: dat ik in Christus heilig ben voor God. Er is ook een dadelijke heiligmaking. Mijn leven wordt van dag tot dag heiliger. Dat kan ik van de rechtvaardigmaking niet zeggen, want het is òf dood òf leven, òf vijand òf vriend, òf er buiten òf er binnen, maar wel van de heiligmaking: iedere dag een beetje meer afgestorven van de zonde, een beetje meer gespeend aan mijn eigen ik en wil en een beetje meer onderworpen aan de mensen, met wie ik elke dag omga en wat meer geoefend in het kruisdragen achter Christus. Het gaat wel moeizaam, want telkens moet die "oude" mens meer en meer sterven, anders kan die "nieuwe" niet opstaan en leven. Het is een strijd op leven en dood, maar dan toch een strijd waarin de nieuwe mens de overhand zal hebben.

Daarom zegt de onderwijzer niet: Ten andere "zijn" ook wij door Zijn kracht opgewekt, maar hij zegt "worden" ook wij door Zijn kracht opgewekt tot een nieuw leven. Dat is dus de heiligmaking, de wedergeboorte "in ruimere zin". Het strekt zich over heel ons leven uit. Wij praten zo graag over onze bekering en wat we zoal ervaren hebben in ons leven. Maar spreken we ook wel eens met elkaar over het vorderen in heiligmaking? Dat al maar minder kunnen in onszelf en steeds zwaarder leunen op Jezus Christus? Wie is zij, die daar opklimt uit de woestijn, en lieflijk leunt op haar Liefste (Hoogl.8:5)?

Zo roepen de inwoners van Jeruzalem het uit van de bruid. Dan zien ze de bruid steunen op de arm van haar Liefste en zo komt de bruid uit de woestijn van dit leven; uit haar verdorven bestaan van zonde en ongerechtigheid, lieflijk leunend op haar Liefste. Zich toevertrouwend aan de arm van haar God en Zaligmaker. Hoe meer we nu uit de woestijn opklimmen, hoe hoger we komen, hoe meer we leunen op de arm van Christus. Paulus roept er van uit: Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij (GaL.2:20). Dat is de hoogste stand in het genadeleven. Ga daar maar eens met uw vrienden over

spreken. Hoe machteloos en krachteloos ge in uzelf zijt, maar dat ge nochtans al uw hoop en vertrouwen, zelfs in het hachlijkst lot, vestigt op de Heer, uw God.

Ten derde is ons de opstanding van Christus een zeker pand van onze zalige opstanding. Daarover nog een enkel woord in onze toepassing.

Zingen we eerst nog Psalm 72 vers 2 en 3.

De opstanding van Christus, is dus een waarborg van onze eeuwige zaligheid, niet alleen van de rechtvaardigmaking en heiligmaking, maar ook van de heerlijkmaking, het eeuwig bij de Heere zijn. Die opgestaan is uit de zonde, die zal ook eenmaal opstaan met Christus in een nieuw leven. De onderwijzer spreekt van een pand. U kent de geschiedenis wel van Juda en Thamar, dat ze hem een pand, dat ze van hem ontvangen had, liet zien toen ze dreigde verbrand te zullen worden wegens haar hoererie. Toen zei ze: Bij de man, van wie deze dingen zijn, ben ik zwanger; en zij zeide: Beken toch, van wie deze zegelring, en deze snoeren en deze staf zijn.(Gen.38:25)? Van wie is dit en ja, toen moest Juda met beschaamdheid bekennen: de zegelring, de staf en het snoer, ze waren van hem. Zo heeft ook Gods kind een pand, om tegen het woeden van de wereld staande te blijven tegen de verdorvenheid van de mens. Wij hebben een pand, in de opstanding van Jezus Christus en het is de Geest van Jezus Christus, Die in ons woont en Die getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. 'k Weet het wel, wij durven het niet altijd te zeggen, omdat die Geest niet altijd zo kennelijk spreekt in ons leven.

Maar, wanneer dat Woord in ons hart nederzinkt, verlicht door Gods Geest, dan springen we met onze God over een muur en dan dringen we met Hem door een bende. Dan zijn de martelaars de brandstapel opgegaan. Dan hebben ze zelfs met hun ogen God geprezen en de schare aangevuurd, waar hun tongen uit hun monden uitgerukt werden en met hun vingers God geprezen. Dat pand, dat zelfs door de vlam van het vuur niet verwoest kon worden. 't Is een liefde, die de wereld niet kent. Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen. Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten.(Hgl.8:7). Het pand is veelal niet zichtbaar, maar we dragen het mee, als een gouden kleinood in ons hart. En zo vaak als onze Vader in de hemel het nodig acht, mogen we ook zelf zien, dat we het omdragen. Wij hebben dus ook een pand in de hemel. Het is als in de dagen van ondertrouw. We geven elkaar de ring en zo vaak we er op zien, mogen we denken: ik heb een pand. Al zijn we mijlen ver van elkaar vandaan, ik heb een pand van mijn Liefste en Hij heeft het van mij en straks zullen we één zijn in de hemel. Nu weten we zeker, daar Hij het pand heeft van ons en wij van Hem, dat de scheiding niet altijd zal zijn. Daarmede is ons de opstanding van Christus een teken van onze zalige opstanding. Over die opstanding spreken we, zo de Heere wil in Zondag 22. We willen daar nu niet

verder op ingaan.

Dit is het pand: dat we straks aan het lichaam van Christus gelijkvormig zullen zijn. Daar zullen geen strompelende grijsaards meer zijn en geen hulpbehoevende kinderen. We zullen allen aan het lichaam van Christus gelijk zijn en de hemelzalen mogen doorwandelen. Dat weten we zeker, want we hebben een pand van Christus ontvangen. Hebben jullie dat ook, jongens en meisjes? Wanneer u van de week uit dit leven moet scheiden, wanneer de Heere u oproept om voor Zijn troon te verschijnen, hebt u er dan goede moed op? Hebt u dan kennis aan dat pand? Kunt u dat straks laten zien, zoals Bunyan zijn rol liet zien, toen hij kwam aan de poort des hemels? Kunt ge dan ook uw rol tonen, van God zelf gekregen? Dat pand des Geestes in uw hand. Dat u de zonde deed haten en wat u tot God deed vluchten, wat u aan de Heere verbond? Zegt ge nee, durft u dan altijd maar zo verder te gaan? Geen pand te hebben! Als ge dan straks voor die meerdere Juda geroepen wordt, dan zult ge niet kunnen bewijzen, dat ge onschuldig zijt aan hetgeen God u zal beschuldigen. Dan zult ge met Thamar niet kunnen zeggen: Hier is de ring, de staf en het snoer. Dan zult ge vanwege uw zonden alleen staan en veroordeeld worden tot de eeuwige duisternis. Dan zal de opstanding van Christus u veroordelen tot in aller eeuwen eeuwigheid.

Waag het toch niet op een misschientje. Denk toch niet, dat het zo erg niet zijn zal. Twist niet langer met de Heere. Christus is opgestaan en Hij rijdt nog op het witte paard van Zijn overwinning. Hij brengt er ook vandaag nog toe. Elke dag nog worden er paarden gehecht aan de Middelaarskroon van Jezus Christus. Smeek Hem dan ootmoedig, zo ge bekennen moet nog buiten de Heere te leven. Vraag Hem om hetgeen tot uw eeuwige zaligheid dienen moet. Laat de Heere toch niet los, geef het nooit op, al heb je al tien of twintig jaar gezocht en nog niet gevonden. Denk liever, ik heb Hem misschien nog nooit oprecht gezocht of van harte gevraagd. Doe het dan nu. Loslaten, dat is zeker verloren. Laat God nooit los, roep Hem aan, wijs op dit Woord en zeg: Heere Jezus, Gij kunt rechtvaardig aan mij voorbij gaan, maar Gij kunt me ook rechtvaardig behouden. Want Ge hebt door Uw dood en bloed aan Gods gerechtigheid genoeg gedaan en Ge hebt alle macht ontvangen in de hemel en op de aarde.

Opdat ge ook tot dat volk van God mocht gaan behoren, hetwelk uit het graf der zonde oprijst en een hoop krijgt door God, op God. Ja, ook gij, die al zoveel jaren leeft onder de scepter van de opgestane Heere. Kom, heeft Hij nu nog geen begerenswaardigheid, nu nog geen beminnelijkheid? Zij toch zullen vrolijk zijn, die Hem zoeken in al hun zielsverdriet. Zij zullen opwaken met Hem en zij zullen met eeuwige blijdschap gekroond worden. Zult gij dan verloren gaan? O, waarom zult gij dan buiten staan? Mijne geliefden, waarom? Terwijl Christus u geroepen heeft, de ganse dag Zijn hand uitgestrekt heeft! Ach, hoor toch Zijn stem, Hij smeekt aan uw hart en Hij hoort gewis het geroep der nooddriftigen. Kom, zegt Hij: Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden, alle gij einden der aarde! (Jes.45:22). Wie dat ge ook

zijn; want wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen (Joh.6:37). Probeer het nog eens, waag het nog eens op die God. Boston zegt: Klop dan maar met uw lamme hand op de deur des levens. Hoort u het wel? Loop met uw dode hart God maar aan; Hij kan het levend maken. Tot wie zullen we anders heengaan?

En gij, in wiens hart de hoop op God geschonken is, die door de opstanding van Jezus Christus uit de doodstaat zijt opgewekt; o, besef toch uw geluk. Sta er maar steeds bij stil, dat het God behaagd heeft om naar u om te zien, die toch naar Hem niet omzag. Gedenk steeds de dure prijs, die het God gekost heeft. Wil gedurig gedenken aan hetgeen Hij gedaan heeft, opdat ge in een leven van heiligmaking, u in Zijn dienst mocht overgeven. Elke dag meer sterven, maar ook elke dag opstaan en in leer en leven op Hem hopen. U geheel en al aan Hem toebetrouwen. De albasten fles van uw hart voor Hem breken en uw ganse leven in Zijn schoot uitstorten. Zo zult ge getroost leven en zalig sterven en straks met Christus opstaan. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.